

Najzdravšie ovocie a zelenina rastie za rohom

David Gerard, 6. ročník, Základná škola s materskou školou Kľačany, Kľačany 263, 920 64

Potravina chudobných

„Ako som sa dobre vyspala. Vstávam už po stotridsiaty piatykrát. Obklopili ma niečím mäkkým a príjemným, cítim sa ako v bavlnke. To bude asi pôda, či nie? Aj piť mi dali nejaký elixír, je to také osviežujúce, najmä v týchto teplých jarných dňoch. To je zrejme elixír života, začínajú mi od neho rásť prvé vlásky. Mám tu aj kamarátky. Aj ony kúsok po kúsku rastú. Rozumieme si spolu, zabávame sa, obdivujeme sa navzájom, pozorujeme ako nám rastú na jemných vláskoch prvé, ešte pokrútené listy. Och nie, blíži sa búrka! Bijú blesky a hromy... Skoro som ohluchla. Vietor nás bičuje, hrôza! Radšej mám jemný dážď. Počasie si však vybrať nemôžeme, aspoň nás poleje.. Aha, psík prišiel pozrieť, ako sa nám darí! Tuším dvíha zadnú nohu – nie, nerob to! No fuj... Naše rozťahané listnaté vlásky už zdobia malé kvety. Vedľa nás vždy vonia mäta. Chcela by som byť ako ona... Som taká šťastná, keď ju cítim v ovzduší. Slnko svieti, lúčmi nás ohrieva a mne rozkvitajú kvety. Včely sa ku mne zbehli ako na hostinu. Už nebolo počuť autá, ale bzúčanie včiel a všade sa rozliehala vôňa peľu, paráda! Je to úžasné. Už sa teším na moje malé fazuľčatá. Blíži sa noc, budem sa chvíľu pozerat' na hviezdy a pôjdem spať.“

Prešlo niekoľko takýchto krásnych slnečných dní. „Jeej, máme struky! Časom mi uschýňajú listy, ja cítim, že môj čas sa tento rok blíži ku koncu.“ Začala sa obaračka – struky s fazuľkami plnia vrecia, fazule plnia taniere a nakoniec ľudské bruchá... „Presne to som chcela, toto je moje poslanie. Ľudia nás už od stredoveku pestujú. Po stáročia prežívame z roka na rok, a každý rok ten istý kolobeh. Zasadit', polievať, obrat', odložiť na jedlo a pár fazuliek nechať na sadenie budúci rok. Nazývajú nás aj potravinou chudobných. Neboli sme pre bohatých, ktorí mávali na stoloch pečené prasa, slaninu, kura, ale chudobný si veľmi pochutili na nás, aj sme ich zasýtili. Každý rok nás pestovali a starali sa o nás. Vďačíme Krištofovi Kolombovi, že nás priviezol k nám do Európy. Vďaka nemu som vyrástla práve tu, na takomto nádhernom mieste. Pochádzame z Ameriky, ľudia nás pestovali už od 7000 rokov pred naším letopočtom a až dodnes živíme ľudí ... či chudobných alebo bohatých, všetkých bez rozdielu. Ľudia nás pečú, varia, vyprážajú, používajú nás do omáčok a polievok. Tešíme sa veľkej obľube a my ich za to obdarujeme našimi chutnými plodmi. Obsahujeme veľa bielkovín, preto sme pre ľudí tak zdravé.“

Dúfam, že naša generácia tak nespohodlnie a nebude iba kupovať balíčky fazule v obchode, ale bude sa snažiť dopestovať si vlastnú, vo svojich záhradách či vyvýšených kvetináčoch. Vedieť si dopestovať vlastnú zeleninu alebo ovocie je zručnosť, ktorú sa ľudstvo muselo naučiť, ak chcelo prežiť. Tak ak chceme prežiť a dopriať si zdravé potraviny, musíme sa nad tým zamyslieť. Zčať pestovať, pokračovať v tom, čo nás staršie generácie naučili...